

Julie de Graaf

DE SCHOOLPLEIN DETECTIVES

ILLUSTRATIES
Marieke van
Ditshuizen

EN DE VERGETEN
MUMMIE

Lannoo



www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken.com

Registreer u op onze website en wij sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2026

Auteur: Julie de Graaf (www.juliedegraaf.nl)

Illustraties: Marieke van Ditshuizen (www.mariekevanditshuizen.nl)

Vormgeving cover: Studio Lannoo (Nele Reyniers)

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle (www.mmmieke.be)

ISBN 978 90 599 6608 6

D/2026/45/317

NUR 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave zijn uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.



Behoorlijke panieksituatie

‘We moeten kalm blijven’, zegt Lisa met een bibber in haar stem. Ze probeert haar ogen te laten wennen aan het donker. Tot nu toe ziet ze alleen maar diepe duisternis om zich heen. Ze legt haar hand op de klamme, koude muur achter zich en onderdrukt een rilling. De haartjes op haar armen staan recht overeind. Als haar lichaam kon praten, zou het uitschreeuwen: ‘Foute boel! Foute boel!’

‘Adem in, adem uit’, zegt ze zacht, meer tegen zichzelf dan tegen haar twee vrienden.

‘Mensen herinneren zichzelf er nooit aan om te ademen als ze lekker in het park aan het voetballen zijn’, snauwt Mats naast haar. ‘Ik zei toch dat we hier niet aan moesten beginnen.’ Hij stampt met zijn voet op de harde stenen vloer en er rommelt een vage echo door de ruimte.

‘Laten we even de feiten op een rijtje zetten.’ Aan Lisa’s andere kant klinkt de rustige en bedachtzame stem van Ibi.

‘Eén: we zitten opgesloten’, zegt hij.

‘In het donker’, vult Lisa aan.

‘In het donker’, bevestigt Ibi. ‘Twee: niemand weet dat we hier zijn.’

Ook al kan hij zijn handen niet zien, Mats wéét gewoon dat Ibi op zijn vingers aan het meetellen is.

‘En drie: er kunnen gevaarlijke valstrikken zijn.’

‘Al met al, toppie’, bromt Mats.

‘Ik weet dat ik net zei dat we kalm moeten blijven,’ piept Lisa, ‘maar ik vind het toch een behoorlijke panieksituatie.’

‘Kom op, Lies.’ Ibi strekt zijn arm uit en geeft een bemoedigend klopje op iets zachts waarvan hij hoopt dat het Lisa’s warrige knot is en niet een monsterlijk grote spin. ‘Dit is wat we doen: we lossen zaken op. En nu gaan we oplossen hoe we hieruit moeten komen.’

VIER WEKEN EERDER

1. De saaiste zaak ever

‘Weten jullie nog dat ik zei dat we de saaiste zaak ooit hadden toen we Minne hielpen om haar sleutelbos terug te vinden?’

Het is donderdagmiddag en Mats leunt tegen de muur van de gymzaal. Hij kijkt toe hoe zijn twee beste vrienden op handen en knieën de moestuin op het schoolplein doorzoeken.

‘Dat neem ik terug. Dít is de saaiste zaak ever. Op zoek naar een verloren zakmes, kom op, zeg!’ Hij zucht en kreunt: ‘Waarom maken we nooit iets spannends mee?’

Lisa kijkt op van haar graafwerk en veegt met een modderige hand een pluk haar weg van haar voorhoofd, waardoor ze zichzelf onbedoeld een vette camouflagestreep geeft.

‘Iets spannends zoals, even denken, hoor... o ja, misschien zoals dat we een oude schat zouden ontdekken die de oprichter van onze school vierhonderd jaar geleden had verstoppt, en dat we tegelijkertijd een boef zouden ontmaskeren. Zoiets?’

Ze schudt haar hoofd en gaat weer verder met wroeten.
'Maar dat was alweer drie maanden geleden', klaagt Mats.

Ibi moet lachen. Samen met Mats en Lisa lost hij al jaren grote en kleine raadsels op. Ze staan op school zelfs bekend als de schoolpleindetectives. De zaak van de schat was hun grootste tot nu toe. Er was een sleutel gestolen uit het kantoor van hun conciërge, juf Top, en die gebeurtenis leidde hen uiteindelijk naar een lang verborgen schat. De dief van de sleutel wist ook van de schat. Zij wilde 'm stelen, maar daar hadden de schoolpleindetectives samen met wat hulp van juf Top een stokje voor gestoken. De dief, hun strenge directeur Baazanja, was opgepakt en daarna ontslagen.

De schoolpleindetectives en hun klasgenoot Claudia, die had helpen speuren, waren op school tot supersterren verklaard. Meester Hugo had het krantenartikel over hun vondst op het prikbord naast de deur van het lokaal gehangen. Ze mochten in de klas een presentatie houden over hun onderzoek, waarbij iedereen aan hun lippen had gehangen. En als klap op de vuurpijl was het



Jeugdjournaal langsgelopen om een item te maken over de vier schoolkinderen en de eeuwenoude schat. Ibi, die er absoluut niet van houdt om in het middelpunt van de belangstelling te staan, had al die aandacht wat overdreven gevonden. Lisa was er na een paar dagen ook wel klaar mee. Maar Mats... Mats genoot met volle teugen. Aan wie het maar wilde horen, vertelde hij over hun avonturen. En elke keer werd het verhaal net wat spannender, de daden van de schoolpleindetectives net wat heldhafter.

Terwijl het schoolbestuur op zoek is naar een vervanger voor Baazanja, is juf Top tijdelijk tot directeur van basisschool de



Clusius benoemd. Toen hij het nieuws hoorde, had Ibi zich afgevraagd of juf Top zou veranderen, maar gelukkig is ze nog steeds precies zoals ze haar kennen: vrolijk, no-nonsense en best wel rommelig. Ze waren dan ook niet verbaasd toen juf Top vertelde dat ze haar lievelingszakmes was verloren. In de moestuin, dacht ze, vast uit haar zak gevallen toen ze aan het schoffelen was. Of in de gymzaal, toen ze de katrol van de ringen repareerde. En anders misschien ergens in de school toen ze een rondje liep om de planten water te geven.

‘Het zakmes kan dus overal liggen’, had Lisa geconcludeerd toen juf Top hen tijdens de korte pauze om hulp vroeg.



‘Niet overal!’ Juf Top schudde haar hoofd. ‘Ik had ’m sowieso ’s ochtends nog. Toen heb ik het zaagje gebruikt om een paar uitstekende takken af te zagen. En aan het eind van de dag kon ik ’m niet meer vinden. Dus hij moet hier ergens zijn.’ Ze had wild om zich heen gebaard richting hun schoolgebouw en het schoolplein. ‘Jullie vinden ’m wel, toch?’

En zo komt het dat de drie nu op hun vrije middag in de moestuin aan het wroeten zijn. Althans, Lisa en Ibi wroeten. Mats moppert.

‘Haar lievelingszakmes’, sputtert hij. ‘Juf Top heeft in iedere zak van een van haar zevenhonderd bodywarmers zakmessen zitten. En schroevendraaiers. En steeksleutels. Die vrouw is een lopende gereedschapswinkel.’

Ibi en Lisa wisselen een blik uit.

‘Mats...’ begint Ibi voorzichtig. ‘Ik weet niet hoe ik dit aardig kan zeggen, maar sinds we de schat hebben gevonden, ben je een beetje...’

‘... een enorme zeurkous geworden’, vult Lisa aan. Ze staat op, veegt haar handen af aan haar spijkerbroek en gaat recht voor Mats staan. ‘Ja, we hebben een schat gevonden, ja, mensen vonden het cool, ja, we zijn op het Jeugdjournaal geweest, maar kunnen we nu weer verder gaan met ons leven. *Please?*’

Mats zucht. Hij weet wel dat zijn vrienden gelijk hebben. Hij had zich een beetje, of oké, een beetje veel, laten gaan. Maar het was zo fijn om al die aandacht te krijgen.

Hij schraapt zijn keel en Lisa ziet dat zijn wangen een tikje roder zijn dan normaal. 'Ik geef toe dat het misschien wat overdreven was.'

Schuldbewust kijkt hij zijn vrienden aan, en met een voorzichtige grijns voegt hij eraan toe: 'Laten we doorgaan met onze volgende, spectaculaire, voorpaginanieuwswaardige zaak: de zaak van het verloren zakmes!' Hij stroopt zijn mouwen op, laat zich op zijn knieën vallen en begint druk de aarde om te woelen aan de rand van de moestuin.

Het was Mats die na flink wat graafwerk het zakmes terugvond. En toen hij het teruggaf aan een wildenthousiaste juf Top, moest hij toegeven dat het ook zonder krant en Jeugdjournaal weer een lekker gevoel gaf om een zaak op te lossen. Lisa en Ibi waren opgelucht en verheugden zich erop dat alles weer normaal zou zijn. Mats zou heel veel over voetbal praten, Ibi zou blozen als Claudia in de pauze bij hun vaste bankje zou komen kletsen en Lisa zou op zoek gaan naar nieuwe raadsels. Ze wisten natuurlijk nog niet dat er binnenkort een uitnodiging zou arriveren die alles op zijn kop zou zetten...



2. De uitnodiging

‘Goedemorgen allemaal!’ Meester Hugo is altijd opgewekt, maar deze maandagochtend klinkt hij nog vrolijker dan normaal. ‘Ik hoop dat jullie een fijn weekend hebben gehad. We beginnen de week goed, want toen ik vanochtend aankwam, lag er een verrassing op ons te wachten.’

Zijn ogen glinsteren achter het dunne, metalen montuur van zijn bril en in zijn handen heeft hij een grote, deftig uitziende envelop. ‘We hebben post ontvangen, geadresseerd aan groep 7.’ Hij steekt de envelop de lucht in. ‘Aan wie de eer?’

Achtentwintig handen schieten de lucht in en meester Hugo moet lachen. ‘Oké, dat had ik kunnen weten. Nieuwe poging.’ Hij loopt naar zijn bureau, waar een glazen potje met 28 houten ijsstokjes staat. ‘We loten erom.’

Hij doet zijn ogen dicht, laat zijn hand boven de houten stokjes zweven en pakt er een stokje uit. ‘De voorlezer is... Sadra!’

‘Yes!’ Sadra springt op om de envelop aan te nemen.

Er klinkt wat gemurmel, maar zodra Sadra de envelop openscheurt, is iedereen muisstil.

‘Oehh!’ Zijn ogen vliegen over de regels van de brief die hij uit de envelop heeft gehaald.

‘Voorlezen!’ schreeuwt Lisa ongeduldig vanaf haar plekje achter in de klas.

‘O ja.’ Sadra schraapt zijn keel en begint: ‘Beste leerlingen van groep 7 van de Clusius.’

‘Dat zijn wij-ij-ij!’ roept Mats.

‘Sssshhhh’, sist Claudia hem toe.

‘Zoals jullie weten, is het Rijkshistorisch Museum sinds een paar weken in het gelukkige bezit van een heel bijzondere schat.’

Sadra stopt even om net als de rest van de klas naar Mats, Ibi, Lisa en Claudia te kijken. Ibi voelt zijn wangen gloeien, Mats maakt een kleine buiging, Lisa moet lachen en Claudia zwaait haar glanzende haar met een zwiep over haar schouder.

‘Ja, Sadra, lees maar verder’, moedigt meester Hugo hem aan.

‘Met de gouden sleutel van Clusius hebben wij een topstuk in huis gehaald, dat het schitterende middelpunt is geworden van een uitgebreide tentoonstelling over wetenschappers uit de zestiende eeuw. Om jullie school en speurneuzen Mats, Lisa, Ibi en Claudia te bedanken, nodigen we groep 7 heel graag uit om een kijkje te komen nemen naar de sleutel.’

‘Schoolreisje!’ brult Mats meteen.

Meester Hugo is enthousiast. ‘O jongens, wat leuk dit!’ Hij hoort zijn eigen woorden en met een snelle blik op Lisa verbetert hij zichzelf voordat zij haar hand kan opsteken: ‘O jongens en meiden, bedoel ik, wat een traktatie! Was dat alles, Sadra?’

Sadra schudt zijn hoofd en leest de laatste regels voor: ‘Ik zal nog contact opnemen met jullie leraar om de details te bespreken. Ik hoop jullie gauw te mogen verwelkomen als onze eregasten. Hartelijke groet, Aleksandra Sorkin, curator Rijkshistorisch Museum.’

Sadra geeft de brief terug aan meester Hugo.

Lisa kijkt Mats stralend aan. ‘Eregasten!’ herhaalt ze. Mats steekt zijn hand op voor een high five.

Claudia draait zich naar Ibi. ‘Ik kan niet wachten om dit aan mijn moeder te vertellen! Het is haar favoriete museum en nu worden wij gewoon uitgenodigd.’ Ibi verheugt zich er vooral op om de sleutel weer te zien.

Meester Hugo klapt in zijn handen. ‘Oké, even opletten. Wat een geweldige uitnodiging! Ik zal contact opnemen met de curator, mevrouw Sorkin. En dan organiseren we binnenkort een bezoek.’

‘Twee vragen, mees.’ Mats steekt zijn hand op.

‘Ja, Mats?’ zegt meester Hugo en hij voegt er snel aan toe: ‘Als het gaat over of je snoep mag meenemen naar het museum, hoeven we dat niet per se nu te bespreken.’

‘Oké, één vraag dan’, zegt Mats. ‘Wat is een *kure tor*?’

‘Een *kure tor*?’

‘Ja, die mevrouw Sorkin zegt dat ze de *kure tor* is.’

‘Ah.’ Meester Hugo glimlacht. ‘De curátor! Weet iemand wat dat betekent?’

Als zelfs Claudia haar hand niet opsteekt, geeft meester Hugo het antwoord. ‘Het is degene die gaat over de museumcollectie. De curator kiest wat het museum laat zien en waarom. Deze mevrouw Sorkin werkt dus voor het museum en zo te horen gaat zij ons persoonlijk rondleiden. Het wordt vast een fantastische dag!’